

Marno János

Ne kerteljünk

„Viccel a halál!”

Nem viccelek, meghalok. Nem halok meg,
csak viccelek. Gyomorszájam behorpad,
mint egy bádogganna locsolófejjel,
locsolórózsával, emlékezetemben
a rózsát eszegeti a rozsdá –
közhasználatra lett odadobva
a parcellák közé. Ott unatkoztam
nyaranta a legelviselhetőbben,
5-6 évesen, olvasni azonban
már egész ügyesen olvastam, szinte
folyékonyan. Folyékonynak láttam
a levegőt is a déli hőségben,
meg lehetett főni benne a kövön
ülve, követve egy kövér csiga
jobbra-balra nyújtózkodó, higgadt
araszolását. Most eszeltem-e ki,
vagy valóban ezt láttam egy táblába
bevésve: FŐ A NYUGALOM – és sem pont,
sem felkiáltójel a végén; hanem folyt,
folyt odafent a madárcsicsergés
kertszerte s azon túl, megszegve ha-
tárait is, folyt a fülemből ki,
a fülembé be, tagolatlanul, és
titkolhatóan, a kedvemre
valóan, valóban.

A hajótörés vonzereje

Valamiért egyre gyakrabban megy
világgá az ember kedve ezen
a világon. A világ maga, persze,
elmegy magától is, szó sincs róla,
elmúlik, hogyan, mondhatja több könyv-
tárnyi irodalom az ellenkezőjét.
Tudományos akár, népszerűsítő,
akár szépirodalmi, gyerek-kemény-

fedelű, az pizszokul megéri, egy
pizszokkal az egér és a szalonna-
bőr. A bőrkötésű, sörtés, harmad-
napos, ha a játszótér felől balra
fordulsz, és kijutsz a Roham utcához,
nyert ügyed van, a szavamat adom.
A szavamat, amiről nem akar ki,
a költő beszél, köztünk szólva, elég
hülyén, mintha nem is volna olyan neki.
Vagy még nem húlt ki benne a remény.

Ha ellenben

Robinsonra gondolok, a kecskét
látom gondolataiba merülve,
s áldom a vihart, hogy hajótöresre
ítéltettünk. A többiek vízbe fúltak
volna? Víz alatti termekben nyújtanak
bőséges és egzotikus lakomát
a halnak, ráknak, polipnak és hal-
madárnak, mely úgy csúszott ki költőnk
száján, mint nyelvét villantva a kígyó.
Mit sem tudva egykori létezéséről,
a halmadár szellemformát öltött,
kissé kísérteties, melyhez költőnk
viseltes akváriumot kölcsönzött,
majd a szellemlénynek dermedt szempárt,
mely a tekintetünket nemhogy ember-
számba, semmiféle számba nem veszi.
A kecske azonban más. Egyedül ő jártas
a feneketlen bánatban, abban, amit
nem szennyez be semmilyen érzélem.
Így megy végbe, az üvegen keresztül,
a párázás közöttük, hibátlan ésszel,
hogy szénné sülve süllyedjenek össze
a zavartalan, tömött sötétségben.